

Dávid István abia a trecut de douăzeci de ani, are o admirație stabilă pentru Van Eyck și Velasquez, dar și pentru Joseph Beuys și Francis Bacon. O altă dovadă de maturitate este felul în care formulează problema influențelor, a istoriei picturii și situației ei contemporane, precum și preocuparea de a găsi situarea optimă în această polifonie contradictorie. A continua să pictezi și a căuta tonul just și soluții de echilibru, a găsi ori inventa pentru sine o cale de mijloc între naivitatea de a admira tot și dezastrul de a nu iubi nimic - aici rezonază problema contemporană a picturii dar și problema generației lui Dávid István, care trebuie să își inventeze reperele, să construiască geometria propriului discurs, pentru care nimic nu e dat și pentru care nu e sigur nici dacă suntem liberali, nici dacă suntem postmoderni. Dávid István înțelege istoria ca pe o arhivă de formule picturale, la care revine dintr-o foarte profitabilă incertitudine și din spirit investigativ, ferit de entuziasme ori melancolii și înarmat cu capacitatea de a obiecta, inclusiv față de sine. Istoria e un poligon de încercare în care pictura contemporană își poate calibra tirul. În loc de a profera soluții, artistul alege să expună studii în vederea unei soluții. Sunt reproduse aici studii de portrete, dar nu în sensul unei nefinisări: sunt studii pentru că le animă întrebarea 'ce este acela un portret?'. Iar răspunsul lui Dávid István este destul de margittian. Masca e genul proxim al figurilor, fie că e vorba chiar de o mască sau de anatomia imobilizată de blitz-ul unui aparat de fotografiat. Jocul imaginii se dispută pe suprafață și nu indică o interioritate, figurile își sunt cumva propriul fond - portrete dizlocate, atacate de pastel și de insecte, investigate cu luciditate crudă. Par produsul unei dispute, unei reciproce agresivități, o țesătură conflictuală în care pictorul și modelul sunt prinși. Tensiunea e materialul lucrărilor, iar șevaletul funcționează ca scut ori armă de asalt. Extatici sau îndurerați, schimonosiși de propriile sentimente care debordează, pândiți de insecte stranie, oamenii lui Dávid István sunt o epidermă continuă care se zbate, se descompune, e atacată de lumină și culoare și dincolo de care nu e nimic. Lupta se dă de partea cealaltă, în acea exterioritate a portretului care îl include pe artist, iar acestea nu sunt portrete.

Mihnea Mircan

Catalogul 32 *Romanian Painters*, H'art Gallery, Bucharest, December 2005, p. 51